

A black and white profile photograph of a man with dark hair, looking upwards and to the right. He is wearing a light-colored, possibly white, shirt. A microphone is visible in the lower right corner, partially obscured by the text. The background is dark.

TUISKU

KÄÄNNEKOHTA

ANTTI

TUISKU

KÄÄNNEKOHTA

Werner Söderström Osakeyhtiö • Helsinki

Esipuhe	9
Mayhem	38
Harjoitukset	63
Tampere 31.3. ja 1.4.	85
Teknikon silmin	117
Kuopio 14.4.	143
Lahti 15.4.	155
Seinäjäjoki 21.4.	167
Turku 22.4.	177
Oulu 28.4.	187
Rovaniemi 29.4.	197
Helsinki 5.5. ja 6.5.	211
Se voisi mennä näin	233
Antti Tuisku Crew	245

© Antti Tuisku ja WSOY 2024

Kuvat Hanna Minja Nousiainen

Graafinen suunnittelu Tuukka Koivisto

ISBN 978-951-0-50551-9

Painettu EU:ssa.

Esipuhe

On elokuun loppu vuonna 2022, ja ilmassa tuoksu jo syksy. Maa on tähän aikaan aamusta vielä vienon kuuran ja kosteuden peittämä. Välimatkani nuorempaan koiraani Vexiin kasvaa räjähdysmäisesti sen juostessa juuri heittämäni kepin perään. Samaan aikaan vanhempi koirani Viljo sinnittelee kannoillani ja todennäköisesti mieltii, miten sen energiantäyteiset nuoruusvuodet ovat jo takana päin. Vauhtini on rauhallinen, niin kuin se on ollut pitkälti kaikki arkipäivät harjoitusten ja kesän keikkojen välissä. Täällä "meidän metsässämme" ei ole tärkeintä tuntemus sykkeen noususta tai jokaisen rauhasen läpi virtaavasta hikipisarasta. Autio metsä keskellä ei mitään ja koirien vapaa temmellys ovat pitäneet kuormittunutta mieltäni edes jossain määrin kasassa koko tämän ikuisuudelta tuntuvan ajanjakson ennen astumistani Bailantai-konserteissa Helsingin Olympiastadionin lavalle. On käsittämätöntä, että se tapahtuu ihan pian. Urani suurimpaan koetukseen on aikaa enää reilu viikko.

Takana on kolmen viikon äärimmäisen tiukka harjoittelujakso ensin tanssisalissa ja sen jälkeen teollisuushallissa, jonne on rakennettu koko komeus lavasta lavasteisiin. Päivät ovat olleet pitkiä, ja harjoittelutunteja on kertynyt ensin tanssin muodossa kaksikymmentäviisi tuntia viikossa ja teollisuushallissa kokonaisia keikkoja harjoiteltaessa vielä

huomattavasti enemmän. Tähän kun lisätään juuri päättynyt kahdenkymmenenviiden keikan kesäkiertue, on sanomattakin selvää, että kehooni on kertynyt kuormaa jo kuukausien ajan. Kaikki on aikataulutettu niin, että viimeistä piirtoa myöten harjoiteltu ja suunniteltu show on koossa viikkoa ennen H-hetkeä. Näin minulle on jäänyt viikko omaa aikaa henkiseen valmistautumiseen, energian tankkaamiseen ja lepäämiseen.

Vaikka lähetin koko valtavalle työryhmälleni ennen harjoitusten alkamista viestin, että yhteisissä tiloissa on voimassa maskisuositus ja etten tavoistani poiketen ota lähi-kontaktia keneenkään, on tuntemusteni perusteella pahin pelkoni selvästi toteutumassa: tunnen oloni puolikuntoiseksi. Fyysinen väsymyksen tunne, jota voimistavat valtava tunteiden vuoristorata ja jännitys, nostattaa herkästi vedet silmiini ja saa asiat tuntumaan tavallista suuremmilta.

Vihellän muutaman kerran kovaa, ja Vexi pysähtyy. Kutsun sen luokseni ja pysähdyn koirieni kanssa yhteen lempipaikoistani, paljaalle kallion laelle, johon aamuaurinko pääsee esteettömästi paistamaan. Liikenteen äänet voi kuvitella jossain todella kaukana, ja luonnon oma soundtrack puiden havinasta lintujen lauluun maadoittaa meidät juuri tähän hetkeen. Pienen lapsen lailla nostan vaistomaisesti katseeni kohti kirkasta taivasta. Puhun ääneen. Teen sitä usein. "Ethän anna minun sairastua juuri nyt?" huomaan kuiskaavani. Rapsutan samalla molempia koiriani. Kehun ja lepertelen. Minua itkettä.

Kotiin päästyäni lähetän lääkäriini viestin: "Moikka, ehtisitkö soittamaan jossain välissä? Keuhkoni tuntuvat olevan tulehduksessa, ja kuiva yskä pakottaa minut yskimään koko ajan entistä enemmän. Minua pelottaa, että tauti tulee

päälle juuri kun minun pitäisi suoriutua elämäni suurimmista keikoista.”

Useita viestejä, muutamaa puhelua ja vuorokautta myöhemmin pötkötän yksityisen sairaalan toimenpidehuoneessa ja odotan hoitajaa paikalle. Hetken kuluttua oveen koputetaan ja sisään astuu iloinen hoitaja, jolla on vahvasankaiset silmälasit. Hän työntää kärryä, joka on täynnä erilaisia putkiloita ja neuloja.

”Miten sinulla menee”, hän kysyy ystävällisesti samalla kun alkaa kääriä vasemman käden hihaani ylös. ”Olemme perheeni kanssa tulossa katsomaan sinua tulevana viikonloppuna.” Tilanne on jotenkin niin absurdi, että ahdistavasta olostani huolimatta minua alkaa naurattaa. ”No sitten minun olisi varmasti parempi tulla terveeksi hinnalla millä hyvänsä”, vastaan hänelle naurahtaen.

Keskustelumme jatkuu, ja mietin hänen lempeän katseensa alla, miten voi olla mahdollista, että kaikki tarvittavat veriputkilot ovat täyttyneet ilman, että hän on juurikaan kiinnittänyt niihin huomiota. *Mikä lahjakkuus*, huomaan miettiväni.

”Sitten olisi vuorossa nämä ikävämät testit, joissa joudun tunkemaan tämän tikun syvälle nenäonteloosi. Tämä saattaa alkaa yököttämään”, hoitaja toteaa. ”Ei mitään hätää”, vastaan hänelle. ”Minua on ronklattu, tökitty ja testattu niin monia kertoja niin monilla erilaisilla tikuilla, että se ei ole tuntunut missään enää pitkiin aikoihin.” Hoitaja naurahtaa ja toteaa, että harvoin hän näin helposti testattavia potilaita kohtaa. *Taisin juuri saada kehut*, mietin mielessäni.

Hetkeä myöhemmin on lääkärimeni vuoro astua ovesta sisään. Hän on hoitanut minua jo niin pitkään ja ollut

mukana urani haastavimmissa hetkissä ja nähnyt minut heikoimmillani, että liikutun heti hänet nähdessäni.

Tilanteessa ei tarvita edes sanoja. Nenän ja suun peittävästä suojuksesta huolimatta näen empatian hänen kasvoillaan ja pystyn melkein pä lukemaan hänen ajatuksensa.

”Antti, kyllä me saamme sinut kuntoon”, hän sanoo.

”Odotetaan hetki, että testit valmistuvat, ja mietitään sitten toimenpiteitä.” On kuin hän olisi äiti, joka lohduttaa omaa pientä lastaan. ”Tämä tuntuu niin epäreilulta ja väärältä”, saan sanotuksi itkuni seasta.

Samalla tiedostan, ettei tämä ole ensimmäinen kerta urani aikana, kun olen vastaavanlaisessa tilanteessa. Huippukunto ja ylivirittynyt tila, jota työni vaatii, ajavat kehoni herkemmin tilaan, jossa sen oma puolustuskyky heikkenee. Kirjoitin aiheesta muutama vuosi takaperin myös teoksessani *Menesty!*. Yleinen harhaluulo, jonka mukaan puolustuskyvyn heikkeneminen johtuu aina huonosta kunnosta, ei voisi olla enempää väärä. Sen tietää jokainen kestävyysurheilija, joka kilpailukauden aikana elämänsä parhaassa fyysisessä kunnossa olleessaan on altteimmillaan ympärillä kiertäville viruksille ja bakteereille. Kiertueiden vaatimat tiukat ja epäsäännölliset aikataulut, jatkuvasti vähenevä palautumisaika sekä henkinen paine ovat omiaan lisäämään ongelmia. Mutta on näistä tilanteista ennenkin selvitty. Joskus ne vain vaativat tavallista enemmän poppaskonsteja.

Menen kotiin ja sulkeudun suolahuoneeseeni. Tämä työhuoneeni yhteydessä sijaitseva lasielementeistä rakennettu, lähinnä avaruusalausta muistuttava kapistus on pelastanut minut monelta orastavalta sairastumiselta.

Tökkään tottuneesti sähköpistokkeen seinään, napsautan moottorin käyntiin ja kuuntelen, kuinka kone alkaa halkoa suolakiteitä mikroskooppisen pieniksi kiteiksi ja puhaltaa niitä huoneeseen. Hengitysilman muuttuessa hiljalleen suolan makuseksi toivon hartaasti, että keuhkorakuloideni syvimpiin syövereihin kulkeutuvat hiukkaset onnistuisivat sotimaan kehossani pesiviä pöpöjä vastaan. Pölyyttelen lattialle kerrostunutta suolaa käsilläni, ja kun puhelimeeni kilahtaa viesti, havahdun lähes meditatiivisesta tilasta. Viesti on lääkäriltäni: ”Testeissä ei näy mitään poikkeavaa. Sinua vaivaa jokin näistä kiertävistä viruksista, ja se aiheuttaa puolikuntoisen olosi.”

Hoitosuunnitelma on selkeä: pääfokus on astman saamisessa tasapainoon, joten sen lääkitystä lisätään. Astmalääke annostellaan kompressorikäyttöisellä Spiralaiteella, joka varmistaa, että lääke löytää tiensä keuhkojen pienempiinkin osiin asti. Lisäksi yöksi määrätään hoitavaa lääkettä vielä tabletin muodossa ja sinkin määrää nostetaan huomattavasti. Päivisin on tarpeen vaatiessa tarkoitus ottaa tukkoisuutta lievittävää lääkettä, joka sisältää akrivastiinia ja pseudoefedriiniä. Kortisonitabletti on määrä ottaa vain, jos se tuntuu keikkojen lähestyessä äänen vuoksi pakolliselta. Mietin, minkähänlaisia dopingrikkeitä tässä tulee tietämättään tehtyä. Onneksi olen ainakin toistaiseksi vielä artisti enkä kilpaurheilija.

Lopulta keikkaviikonloppu koittaa. Seistessäni keskellä permantoaluetta ja kuunnellessani koko pääkaupungin halki raikuvaa soundcheckiä tajuan, miten valtavasta asiasta on kyse. Ihmettelen seesteistä olotilaani, samalla

kun jokaista vastaantulijaa tuntuu kiinnostavan, kuinka paljon minua mahtaa jännittää. "No, joko jännittää", kuulen ihmisten tämän tästä kysyvän. Katselen ympärilläni avautuvaa valtavaa stadionia. Loppuunmyytyinä se vetää sisäänsä nelisenkymmentätuhatta katsojaa. Minun on vaikea uskoa, että kaikki lavarakennelman parissa työskentelevät lukemattomat ihmiset tekevät töitä meidän, eivätkä esimerkiksi Madonnan eteen. Lava nimittäin näyttää siltä kuin esiintymään olisi saapumassa maailman suurin tähti. Hämmennyn, kun ymmärrän, ettei minua oikeastaan edes jännitä. Täällä oleminen tuntuu jotenkin oikealta, kotoisalta. Sellaiselta, mitä ihmiset usein kuvaavat sanomalla, että "näin tämä on tarkoitettukin". Tunnun kuuluvani tänne. Keskelle näitä upeita puitteita, joista ovat päässeet nauttimaan maailmantähdet aina Michael Jacksonista U2:een.

Samalla kuitenkin tiedostan, että tällaiset hetket ovat osaltani hupenemassa. Ajatus urani päättämisestä on nimittäin alkanut nostaa päätään koko ajan voimakkaammin. Tiedän, että vaikka juuri nyt koen kuuluvani tänne, minun on ajan myötä löydettävä elämässäni samanlainen kodin tunne jostakin muualta, jostakin, minne raikuvat aplodit, välkkyvät valot, ihailevat katseet ja huuto-myrsky eivät ylety. Itselleni on vielä epäselvää, mikä minun mieleni on saanut liikahtamaan kohti lopettamispäätöstä. Uskon sen selviävän ajan kuluessa. Nyt ei kuitenkaan ole aika miettiä sitä.

Fyysinen oloni on edelleen hatara. Ääni kulkee, eikä minulla ole kuumetta, saati mitään todella pahoja oireita. En silti osaa sanoa, mitä kaikkea kroppani tässä kunnossa kestää. Mietin jo valmiiksi huomista ja olen ahdistuneen

tietoinen siitä, että minun on tämäniltaisella keikalla kaikesta nauttimisesta ja täysillä vetämisestä huolimatta kyettävä säästelemään itseäni seuraavan päivän konserttia varten. Lääkitys on pitänyt pahimmat olotilat toistaiseksi loitolla, mutta en myöskään halua herätä aamulla pää kainalossa. Ehkäpä yksi syy rauhalliseen olooni on fyysinen kuntoni: kun keskittymiseni on yksinkertaisesti siinä, että pysyn kasassa tämän viikonlopun, en ehdi liikaa ajatella konsertteja ja niiden mukanaan tuomaa jännitystä.

Illan konsertti noin neljänkymmentuhannen ihmisen edessä on juuri niin upea kuin olin mielessäni kuvitellut. On käsittämätöntä huomata, miten intiimiksi tunnen oloni yleisön kanssa. Mietin usein keikan aikana, että tätä varten olemme koko valtavalla tiimillä tehneet töitä jo usean vuoden ajan. Tähän tietyllä tavalla kulminoituu myös yksi urani suurimmista unelmista. Ei niinkään pelkkä esiintyminen mahdollisimman monen ihmisen edessä, vaan myös se, että kykenisin tarjoamaan yleisölle Suomen mitta-kaavassa isoimman ja upeimman show'n, jossa jokainen pienikin yksityiskohta on tarkkaan harkittu ja mietitty. Ja sen me toden totta teemme.

Perjantain konsertin jälkeinen hurmos ei kohdallani kestä kauaa. Siinä missä osa ryhmästäni ei pidä stadionilta poistuessaan mitään kiirettä, olen itse ensimmäisessä kyydissä matkalla hotellilleni.

Reitti maan alta kulkee Helsingin jäähallin taakse, mistä nousemme ramppia pitkin autolla ihmisten ilmoille. Kuljettaja osaa antaa minulle tilaa ja jättää ylimääräiset kysymykset ja säästä puhumisen toiseen kertaan. Katson takapenkiltä tummennettujen lasien takaa, kuinka

tuhannet ihmiset virtaavat ulos areenalta. Heillä ei ole hajuakaan siitä, että artisti, jota he juuri olivat katsomassa, matelee auton takapenkille piiloutuneena samassa ihmisjoukossa. Olen yksin juuri tässä hetkessä, keskellä näitä ihmisiä, jotka ovat tulleet katsomaan minua ja samalla toteuttamaan yhtä elämäni suurinta unelmaa. On vain minä ja ajatukseni.

Mietin, että olen nähnyt tämän hetken jossain aikaisemmin. Filminauhan tavoin mielessäni pyörii mustavalkoinen video artistista, joka on juuri antanut kaikkensa ja istuu yksin hikisenä auton takapenkillä. Hän vaikuttaa yksinäiseltä ja ympäröivästä maailmasta irralliselta katsoessaan tummennettujen lasien läpi auton ohi lipuvia ihmisiä. Tajuan muistelevani Madonnasta kertovaa dokumenttielokuvaa *I'm Going to Tell You a Secret*. Katselin sitä urani alkuvaiheessa lukemattomia kertoja ja haaveilin siitä, että voisin joskus esiintyä yhtä suurilla lavoilla.

Tuijotan pikimustaa taivasta, josta on kaupungin valojen vuoksi vaikea erottaa tähtiä, ja naurahdan tilanteen nurinkuruisuudelle. Eläessäni oman elämäni Madonna-hetkeä en koekaan mitään ylitsevuotavaa euforiaa. Tunnen syvää rauhaa siitä, että olen saanut kulkea omaa tietäni ja toteuttaa itseäni, mutta jossain sisimmässäni tiedän pärjääväni elämässäni myös ilman tätä kaikkea. Tässä tyyneyden tilassa on vaikea kuvitella, että olen se sama ihminen, joka vielä viisitoista vuotta sitten kulki yökerhoissa henkseleitä paukutellen ihan vain siksi, että saisi huomiota ja hyväksyntää ihmisiltä.

Olen kiitollinen ja onnellinen. Tiedostan kuitenkin, että huomenna on edessä sama rumba kaikkine harjoituksineen,

maskeerauksineen ja aikatauluineen. Huokaisen syvään ja uskon erottavani taivaalla Otavan tähtikuvion.

Herään seuraavana päivänä hotellihuoneen oven koputukseen. "Huonepalvelu", kuuluu varovainen ääni. "Täällä olisi aamupalaa."

Mieleni toimii kuin hidastetussa elokuvassa. Tajuan, että ovi pitäisi toden totta avata, mutta miten, kun minusta tuntuu, etten kykene edes nousemaan sängystä omin voimin ylös. "Pieni hetki!" saan ähkäistyä. Ääneni on karhea ja kuiva, ja kroppani tuntuu siltä kuin katujuvä olisi ajanut päältäni yön aikana. Ystävällinen hotellityöntekijä tuo ylitse pursuvan aamiaisen huoneeseeni. Tällä määrällä ruokaa tankkaisi useammankin poptähden.

Samalla kun syön varovaisesti pieniä määriä kiinteää ruokaa, kirjoitan lääkärielleni viestin: "Oloni on juuri sellainen, mitä ennakoimmekin. Minulla olisi niin fyysisesti kuin henkisesti huomattavasti varmempi ja parempi fiilis, jos toteuttaisimme tänään sen toimenpiteen, josta puhuimme."

Hetkeä myöhemmin älykelloni tärisee ranteessani viestin merkiksi. "Nähdään tunnin päästä aulassa. Hoitaja ottaa sinut vastaan, ja tulen myös itse paikalle."

Puolilta päivin makaan samassa toimenpidehuoneessa, jossa muutamia päiviä aikaisemmin olin antamassa verinäytteitä. Vasempaan käteeni ujutetaan kanyyli. Seuraavat kaksi tuntia menee tiputuksessa, jossa minulle annetaan palautumisen nopeuttamiseksi suoloja ja sokereita suoraan suoneen. Tilanne on vähintäänkin absurdi, mutta tunnen oloni kohentuvan nopeasti. Mieleni kirkastuu, kun ajattelen, että tänään minun ei enää tarvitse säästellä.

Tämän illan jälkeen voin hyvällä omatunnolla juhlistaa tätä kauan kestänyttä prosessia ja vajaan viikon päästä olisin jo Espanjassa lepäämässä koirat kainalossani.

Illan show menee jopa paremmin kuin edellisillan konsertti. Oloni on vapautuneempi, ja nautin lavalla joka ikisestä hetkestä. Viikonlopun jälkeen iltapäivälehdet täyttyvät ylistävistä arvioista, enkä usko, että konserttien perusteella yksikään ihminen yleisöstä pystyi kuvittelemaan, mitä olen käynyt viimeisten viikkojen aikana läpi. Ja hyvä niin. Yhteenkuuluvuuden kokemus, rakkauden täyteinen ilmapiiri ja yhdessä tekemisen riemu ovat juuri niitä asioita, joiden vuoksi koen, että tämä kaikki kannatti tehdä. Vallitseva maailmantilanne on nakertanut monien ihmisten uskoa tulevaan, mutta minulla on tunne, että Bailantai-viikonloppuna valtaosa ihmisistä sai syyn unohtaa maailman murheet – edes pieneksi hetkeksi.

Seuraavat päivät kuluvat kuin siivillä. Pakkailen tavaroita ja valmistaudun kauan odotettuun, vajaan kuukauden mittaiseen lomaani. Neljän tunnin lentomatkan päässä siintää Espanjan-kotini, jonne olen lähdössä yhdessä koirieni kanssa. Matkasta tekee poikkeuksellisen karonkka, jonka olen päättänyt järjestää noin kolmekymmenpäiselle ydintyöryhmälleni. Odotan sitä kuin kuuta nousevaa.

Saan rakkaan työyhteisöni minulle tärkeään paikkaan, ja pääsemme kaikki yhdessä purkamaan ja nollaamaan ikuisuudelta tuntunutta stadionprojektia. Alun perin konserttien piti toteutua alkukesällä 2020. Näiden yli kahden vuoden aikana olemme ehtineet ryhmämme kanssa sivuta aihetta lukemattomia kertoja, mutta en usko, että meistä

kukaan vielä oikeasti ymmärtää, millaisen jäljen se on meihin kaikkiin jättänyt.

22 En tarkoita, että yksikään ryhmän jäsenistä olisi mennyt koettelemuksista rikki, mutta moni varmasti muuttui. Kun maailma pakotti pysähtymään, minä ja useat ryhmässämme vain painoimme kaasua. Keksimme tekemistä ja yritimme pitää itsemme aktiivisina. Emme ole vielä uskaltaneet täysin avoimesti puhua siitä, miten tuo aika vaikutti meistä jokaiseen. Nyt senkin aika vihdoon tulee, kun unelmamme on käynyt toteen ja konsertit on saatu vietyä kunnialla läpi.

Olen varannut meille 1990-luvulla rakennetun, jo parhaat päivänsä nähneen mutta äärimmäisen kauniin ja sympaattisen huvilan, jonne mahdumme kaikki. Näen jo sieluni silmillä yhteiset pulikoimiset ja vesileikit suuressa uima-altaassa, koirieni kirjaamisen aidatulla piha-alueella ja viinin virtaamisen puheen sorinan säestämänä.

Lennän itse Espanjaan muutamaa päivää ennen muita. Huomaan, että minun on vaikea rauhoittua. Perille päästyäni alan siltä seisomalta pestä kattoterassiani ikään kuin aikaa tappaakseni. Huomaan, että oloni on stressaantunut ja ylivireä. En kuitenkaan vielä tässä vaiheessa anna havainnolleni liikaa painoarvoa vaan kohdistan ajatukseni työryhmäni odottamiseen.

Muutaman päivän päästä koko porukka vihdoin saapuu. Annan heidän nukkua rauhassa ensimmäisen yön huvilalla, mutta seuraavana aamuna olen jo hyvissä ajoin koirat ja laukut autoon pakattuina matkalla paikalle. Ohjelmassa on viinitilalla vierailua, kesäolympialaisia, aurinkoa, uintia, rantapäivä ja totta kai myös Torreviejan yön seikkailuja.

Rakastettu pop-ikoni
elämänsä tienristeyksessä.

*"Vaikka olen jo pitkään työstänyt
ajatusta, että aikani artistina
on tullut tiensä päähän, ei se
tarkoita, etteikö lopettamiseen
liittyisi valtavasti tiedostettua ja
tiedostamatonta epävarmuutta
ja pelkoa."*

ANTTI

9 789510 505519

ISBN 978-951-0-50551-9 • www.wsoy.fi • 78.891